

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 18. Quomodo Sanctus Noster Pater Jgnatius illam inceperit persæpe
invisere, manifestando ipsi amorem, quo prosequitur omnes suos filios; &
curam, quam illorum gerit, eámq[ue] juvando in omnibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

quorundam sanctorum Angelorum, pauloque post abivit Christus Dominus, ac sanctissima ejus Mater, relinquentes me ingenti perfusam solatio, & refocillatam meam debilitatem, sanataque à gravissimo dolore capitis, quem tunc eram passa; quæ confortatio duravit multis diebus, & sanitas capitis longè diutius.

Deniq; quodam die Sancti Ildephonsi, conspexi, *inquit*, in mea collectione Dominam nostram, indutam veste & pallio coloris cærulei, similis colori cælesti, ac redimitam coronâ aureâ. Atque dum illam intuerer, vidi impositam fuisse ejus manibus quandam pretiosissimam vestem Sacerdotalem (quam appellamus casulam) coloris, qui nec omnino videbatur esse albus, neque prorsus cæruleus, sed ex utroque colore mixtus, eratque ornatus gratiâ gemmis referta. Ostendit mihi illam, ut ipsam aspicerem, dicendo: Ecce

hæc est vestis Sacerdotalis, quam ego dedi meo dilecto Ildephonso, sic enim honoro meos amicos, & clientes. Deinde illam dimisit ex manu, posuitque ita extensam super humeros & caput unius Angeli exadstantibus. Cùm autem illam audiverim dicentem, quod ita honoret suos servos, exhibeatque se peccatoribus Matrem misericordiæ, incepti ipsam rogare, ut oraret DEUM, pro nonnullis animabus, quæ se mihi commendaverint. Sanctissima Virgo mihi respondit; se oraturam, ac facturam quidquid posset, juxta illarum dispositionem: & quia tunc patiebar vehementem dolorem capitis, posuit super illud, eadem Beatissima Virgo, extremitatem sui pallij, quo erat cooperta, statimque habitus meliùs, & reliquit me plenam solatio, magisque confortatam in suo servitio. *Alia innumera visiones referentur suis locis.*

☉)**(☉)

CAPVT XVIII.

Quomodo Sanctus Noster Pater Ignatius illam ineeperit persæpe invisere, manifestando ipsi amorem, quo prosequitur omnes suos filios, & curam, quam illorum gerit, eamque juvando in omnibus suis afflictionibus, & quid ipsi contigerit, quoad Sancti canonizationem.

Vamvis Venemibilis Marina à sua infantia egerit cum Societate, fueritque speciali devotione prosequuta ejus Fundatorem Sanctum Patrem Nostri Ignatium, noluit tamen ipsi DEUS illum spectandum exhibere usque ad quadagesimum circiter annum ætatis, quo tempore hic Sanctus Patriarcha illam incepti visitare, ac agere cum illa tanquam filia, familiaritate prorsus singulari. Occasio ejus rei fuit, quod cùm propè quotidie adiret templum nostra Domus Professe Vallisolethane (quæ est mutata in Collegium, & nunc appellatur Collegium Sancti Ignatii, diffunderetque tantos virtutis splendores; à gravibus Patribus, qui illam incolebant, & Superioribus, fuerit rogata, ut DEO commendaret quadam negotia

magni momenti, quæ eo tempore agiebantur.

§. I.

Qualiter illam visiterit, & quid cognoverit de ipsius canonizatione.

Jussit me, *inquit ipsa*, aliquando Pater Visitator Societatis, qui vocabatur Garcias de Alarcon, vir insignis virtutis ac prudentiæ, commendare DEO duos graves Religiosos & Lectores Theologiæ, qui concertabant de suis opinionibus; unde oriebatur nonnulla turbatio, & metuebatur quidpiam mali. Feci id per aliquot dies, & cùm mihi jam videretur esse Visitator suâ solutus curâ, audirémque dicentem ad populum Patrem quandam ex Societate

con-

conspexi juxta illum oculis animæ S. Patrem Ignatium, quàm modestissimum, oculis demissis, brachijs ac manibus antrorsum compositis, mente collectissimâ: & quia ipsum nunquam aliàs videram, aspiciebam illum assidue, statimque demittebam oculos animæ, quibus illum intuebar; verecundabar enim propter istam novam visionem. Subitò verò mihi revocavit in memoriam illos duos Patres sui Ordinis, ostendens se affligi ob istud dissidium suorum filiorum: & cum ex me quæreret, cur fuisset oblita cõmendare ipsos DEO, intellexi, Beatos, licet non possint dolere, neque affligi, tamen se exhibere tristes, & afflictos; ut inde intelligamus, quòd offendamus & molestemus, quantum est in nobis, illos, quos specialiter tenemur amare, ac honorare. Ex eo ergo tempore incepi quàm instantissimè commendare DEO eos Patres, & post biduum agens cum Divina Majestate, interrogavi, an is, quem nudius tertius videram, fuerit sanctus Fundator Societatis, & quid ex sancta ipsius voluntate mihi esset agendum in eo negotio, de quo mihi fuerat loquutus. Et Dominus mihi respondit: Omnino, ipse erat; petivit enim facultatem tui invisendi, tibi que revocandi in memoriam id, quòd dixit; quam ego ipsi dedi. Quòd autem modo tibi, sine excusatione, faciendum incumbit, est, ut scribas Patri Visitatori, de illis duobus Patribus Religiosis, inter se dissidentibus; quòd ipsis dicat, ut recordentur se debere esse sal terræ, atque suo exemplo & circumspèctione, ac modo procedendi illuminare ignorantes, qui nesciunt, quænam sit melior via ad beatitudinem, eosdèmq; juvare in illorum tentationibus, & in laqueis, quos diabolus ac mundus conantur tendere ijs, qui ambiunt vanam gloriam, & æstimationem hominum: ac proinde, nè velint, nec permittant, ut hi tales sumant occasionem scandali, & imitandi mali ipsorum exempli, rumpendiq; per gravia peccata capitis: siquidem debilibus, si illis præbeantur occasiones, est facillimum in ea incidere. Postquam hoc à Domino audivissem, extimui, ac dixi: Egone, Domine, hoc scripsero, cum simplex

& imbecillis, ac miserabilis sim mulier? Já aliàs mihi dixerat Dominus hoc ipsum, & excusaveram me. Sed istà vice mihi respondit: Ità te id oportet facere, quia par est, ut hanc monitionem sequatur emendatio: quæ si non fuerit sequuta, puniam illum, cujus culpâ id acciderit. Subitò dixi: Noli, noli, Domine, per misericordiã tuam & bonitatem, noli id facere, mi Domine; & exhibui me promptam ad scribendum, quòd Divina Majestas jubebat, ac volebat, uti feci, quia sinè magno scrupulo jam non poteram aliter facere.

In hoc eodem colloquio, quòd habuit cum DEO, postquam jam de facie agnovisset Nostrum Sanctum Patrem Ignatium, cui tantopere erit addicta. Petebam, inquit, à Divina Majestate, eam mihi fieri gratiam, ut ante meam mortem viderem canonizatum hunc sanctum Patrem, pro ipsius gloria, & solatio ejus filiorum, ac omnium nostrum, qui sumus educati illius doctrinã, & instructione. Divina Majestas nihil aliud dicebat, quàm: Bene est; ità ut nec abnueret, neque clarè annueret. Ego verò, quia hoc impensè desiderabam, mora ab eodem Domino, qui interdum dat licentiam miserabili formiculæ ità loquendi, dixi illi animosissimè: Mi Domine, non dicat Tua Majestas: Bene est, bene est; sed dicat: Ità. Tunc dixit: omnino id futurum, sed non mihi dixit, quando.

Ponderabam, *pergit*, sanctam & profundam hac in re humilitatem gloriosi Patris Sancti Ignatij; quia dum quodam die cum illo agerem, ex eo affectu, quem in meo corde sentiebam, dixi illi: Quando te videbo adscriptum numero Sanctorum? Tunc Sanctus Pater apposuit digitum suis labijs, dixitque mihi admodum serio, & quàm humillimè: Tace, nè mihi de ista re vel verbum loquaris. Ego fui territa, & volui me quodammodo excusare, quòd non alia de causa hoc dicerem, quàm ut id peterem à DEO: sed Sanctus mihi dixit; se nolle, ut cum DEO de hoc negotio agatur. Atque idem contigit alijs duabus vicibus, postquam inadvertenter incepissem aliquid de eo insinuare: quia Sancti, existentes in cœlo, qui jam noscun-

rum illorum filiorum, conscripsi eos, quemadmodum vidisti.

Aliàs, cum audirem Sacrum in templo Domus Societatis, vidi Sanctum Patrem Ignatium, qui stabat iuxta summum altare, capite aperto, ac tenens pileum clericalem in manu: aspiciebat sursum versus, & habebat defixos oculos in Hierotheca Eucharistica, quæ erat nova, & pulcherrima. Visâ mihi fuit res mira, videre ipsum ibi, & nescio, an non modicum dubitaverim, dicendo tacitè: Bone DEUS, ita nemodò Sanctus Pater est in templo? statim me intellexit, ac dixit: Ità hîc sum, & non primâ vice; nam & aliàs hîc fui, ac visitavi istud templum, ac meos filios in eo. Ego enim impensè amo meos Filios, ac visito ipsorum templum, unâque eos, qui in illo sunt; cujus rei erat indicium, quod illum viderim demittentem oculos, quos elevatos habebat aliquoties ad summum altare, ac illos defigentem in Patre, celebrante Sacrum, atque sibi in ipsius aspectu complacentem. Aliâ vice, cum obiisset quidam Frater Societatis, posuerunt illius corpus in summo Sacello, in quo convenerunt omnes Patres & Fratres ad persolvendum Officium Defunctorum, antequam ipsum traderent sepulturæ, ut fieri consuevit in Societate. Dum ibi essem, aspexi summum altare, & vidi juxta unum altaris latus è regione defuncti, & Patrum ac Fratrum, stantem Nostrum Sanctum Patrem Ignatium, eo modo vestitum, quo Patres alios, cum suo pallio & bireto, tam sanctâ conspicuum gravitate ac modestiâ, ut illum nemo videret, qui se coram eo non prosterneret, ipsumque non amaret, & illi non desideraret ex toto suo corde servire. Semper stetit capite aperto, & clericalem pileum manu tenens, ac vultu converso ad defunctum; post ipsum autem, stabant tres quatuorve Fratres induti superpelliceis, capitibus detectis, magnâ cum demissione atque attentione. Sanctus Pater stabat tacitus ac attentus, quasi auscultaret Officium, quod dicebatur, atque ita significabat se nolle loqui. Ego eram tam attonita, tantoque solatio affluebam, quod illum viderem, ut vix mei essem compos,

vel scirem, ubi essem. Absque locutione mihi tamen significavit, ne discederem, donec ferretur corpus Fratris ad sepulchrum, quod ipsi in ingressu daturus esset benedictionem. Ego hoc intellecto eram valde sollicita, ut viderem ab eo dari benedictionem, tamen quando erat auferendus defunctus, nescio, quomodo fuerim distracta, ut aspicerem Patres, vel aliquid aliud, & quando me verti, jam non vidi Sanctum Patrem Ignatium, neque Fratres ipsius Socios, qui discesserant, ideoque illum non vidi benedicientem. Unde vehementer fui confusa, & afflictâ, quod hoc meâ culpâ accidisset.

§. III.

Visitat illam, ac defendit in omnibus illius afflictionibus.

DEinceps illam multò sæpius invisebat Sanctus Pater Noster Ignatius, qui eâ adibat, præbiturus ipsi solatium, & auxilium in omnibus afflictionibus, dirigendo illam in universis dubijs, ac perplexitatibus: & ipsa ei exponebat omnes suas miseras, ad eum modum, quo illas posset exponere suo Confessario, vel Patri spirituali, alloquendo ipsum magna cum familiaritate, ortu ex frequentibus visitationibus, quamvis idcirco nunquam minùs, imò eò magis illum suspiceret ac revereretur: cum enim hæc omnia, non corporaliter fierent, sed spiritualiter, & eo modo, quo anima ac Spiritus Beati invicem conversantur, non alio quàm Divino in omnibus dirigebatur lumine. Licet autem hujus rei multa fuerint oblata exempla, apponemus plura alia, non minùs nimbilia, quàm sint cetera illustriora, quæ imposteriorum videbimus: inprimis enim illam in ipsius infirmitatibus & languoribus visitabat ac solabatur eum in modum, quo amicus solet his temporibus invisere alium amicum; quanquam ipsa habuerit cor ad eò DEI amore flagrans, ac desiderio eidem serviendi, ut ab illo sollicitissimè ac instantissimè perpetuò peteret, se commendari DEO, exoriturque sibi omnium Divinarum gratiarum continuationem. Sanctus autem illi aliquando dixit, ita futurum, ut proinde sileret, & quiesceret, eò quod illam.

tur in illa Ecclesia triumphante, ubi habent verum ac æternum honorem coram DEO & Angelis ipsius, cæterisque Beatis spiritibus, non sunt solliciti, neque se volunt ostendere sollicitos de eo honore, qui illis deferri potest per canonizationem, in Ecclesia militante, permittentes se Providentiæ DEI, qui omnia dirigit ad suam gloriam, & bonum suorum fidelium. *Sed jam patuit veritas istius revelationis, quia anno millesimo, sexcentesimo, vigesimo secundo, duodecimâ Marty, illi summus Pontifex Gregorius XV. Sanctorum Fastis adscripsit, atque unâ Sanctum Franciscum Xaverium, fidelissimum ipsius, & excellentissimum Filium, ac socium.*

S. II.

Cura, quam Sanctus Pater Noster Ignatius habet de suis Religiosis, manifestata isti Famula DEI.

Post hanc primam visitationem, incepit Sanctus Pater Noster Ignatius illam sepius invisere, exponendo ipsi amorem, quo fertur erga suos Religiosos, & suam de iisdem cum in vita ac morte; quam in rem adferemus tres memorabiles casus. Cùm, inquit, aliquando essem afflicta quadam cruce, quam Dominus mihi immiserat, dignatus est me Sanctus Pater Noster Ignatius invisere, adducens secum duos Fratres ex Societate, & postquam consedisset, vidi, quod inceperit scribere, scripsitque satis diu, sublimissimè, & admirabilissimè, ac tam spiritualiter, ut me mihi eriperet, dum ipsum intuerer, nec ab eo possem avertere oculos animæ. Non intellexi tum, quid scriberet, sed quemadmodum mihi videbatur, erant res concernentes Societatem. Interea vidi diabolum juxta meum lectum, quasi in specie sædissimæ simiæ, qui simulabat se velle conscendere lectum, ut me calcaret ac affligeret. Ego illum non curabam, sed dum ipse perseveraret in hoc sepius attendendo, petivi à Nostro Sancto Patre Ignatio, ut à me abigeret illum infelicem. Sanctus interruptâ scriptione annuit mihi capite, dicendo, nè id molestè

ferrem, neque metuerem, & subito est prosequutus scriptionem. Atque ego iterum aspiciebam, quomodo scriberet: paulò autem post conspexi ad meum latus sanctum meum Angelum Custodem, qui mihi dixit, nè timerem, eò quòd ipse me custodiret. Dum ista omnia fierent, adstabat diabolus quietus, ità ut se non moveret: si tamen se movit, unus ex illis Fratribus percutiebat pede terram, sicut fieri solet, ad terrefaciendum aliquem canem, statimque diabolus terrebaratur, & se componebat, ac attollebat suos maledictos & sædos oculos, intuens Fratrem, à quo terrefebat. Et intellexi, quòd illum sanctum Fratrem timuerint diaboli, dum viveret. Aliquantò post fugit diabolus, & ego pergebà contemplari Sanctum Patrem Ignatium scriberem, ac Fratres, qui post illum stabant, detectis capitibus, cum magna humilitate. Postea Sanctus cessavit scribere, & mansit apud me aliquamdiu, consolando me quàm amantissimè, conciliavitque mihi quendam somnum, seu abstractionem à sensibus: & quando fui expergefacta, non vidi illum, quia abiverat, non manifestato mihi secreto suæ scriptionis. Alià tamen vice me visitavit, ut me solaretur in mea afflictione & cruce, narrando mihi nonnulla, quæ sunt in Cælo, de communicatione mutua Beatorum, longè alia, quàm sit ea, quæ hic habetur, dicendoque mihi aliquid de modo, quo peragitur, id quod ego non scirem declarare, præterquam, quòd mea anima cœperit inde magnum solatium, fuerimque attonita, audiendo, quæ mihi ab illo dicebantur. Et quia intellexit desiderium, quo tenebar, rescindi, quid præteritâ vice scripsisset, dixit mihi, fuisse numerum bonorum filiorum Societatis, ut specialem eorum curam gereret. Tum ego illi dixi: Ergone Sancte Pater ideò opus erat, ut ipsorum inires numerum, & illorum hac ratione recordareris, cùm in cælo Beati obtineant, & sciant à DEO, quidquid volunt? Respondit mihi gloriosus Sanctus: Verum est hoc: sed ut ego tibi id ipsum ostenderem, à me sciri, cognosci in DEO, quòdque specialem curam geram meo-

vehementia, cum qua loquebatur, vehementer esset debilitatum. Et postquam ipsa illi dixisset, quānam ratione esset tolerabile, si eo presente, dum ipsam tam gratiosè dignatur invisere, esset usque adeò improvida, ut taceret, neque ex ea gratia fructum caperet, aut ipsa bene uteretur, petendo nimirum, ut se DEO commendaret; Respondit illi Sanctus: Nunquāne vidisti ullum Religiosum, qui ut solatium adferat infirmo, invisit ipsum, & ob illius debilitatem ac indispositionem, non multum cum eo loquitur, neque illum loqui permittit, sed tamen apud ipsum manet, ut ei adsit, & illum soletur. Existima igitur me itā tecum agere. Fuit recreata, dum sibi talia audiret dici, & Sanctus Pater diu apud illam mansit.

Solabatur ipsam etiam in afflictionibus provenientes à diabolo, qui interdum volebat simulare Sanctos, sēg, illi spectandum exhibebat, quando cum ijs loquebatur. Cū quādam vice dedisset cuiquam spiritali personæ certum consilium de obedientia, quod illa ab ea petiverat, dixit ipsi Sanctus Noster Pater Ignatius: Bene apparet, te esse filiam Societatis; optimè dixisti illi personæ. (Quod quidem ei idcirco dixerit, quia semper magni fecit, voluitque magni fieri ab ijs, qui degunt in societate, istam praeclarissimam virtutem.) Ac dum hoc illi diceret, diabolus se continuè ante ipsam collocabat, instar nebulae, ne illum posset videre, vel alloqui, & protulit subito unam ex solitis blasphemis, quā eam notabiliter afflixit ac molestantius, dixitque illi: Quid habes, ne te affligas, quiesce, quia ego sum tecum. Ex quibus verbis caput solatium, & videns diabolus adhuc adesse in specie Æthiops ac Sartyri, capite referto cornibus, totūque repletum albis & nigris maculis, rogavit gloriosum Sanctum, ne discederet, seque relinqueret solam; qui ipsi adsuit, usque ad abitum diaboli, ac reliquit illam plenam solatio, & quietam.

Similiter illi subveniebat solatij gratia in turbationibus, quas pati solebat, occasione sui Confessarij, propter nonnulla verba, quae ipsi ab eo dicebantur, & quibus illa, ut

poterit timida, affligebatur. Quādam vice, ait, vidi illum sedentem quasi in sella, & tres, vel quatuor fratres post illum stantes, discoopertis capiribus, cum magna humilitate. Conspēcto autem ipso, tui gavisus, & dixi illi: Bene veneris, sancte Pater; quia te multis diebus nec vidi, neque sum alloquuta. Sanctus respondit, quāam amatissimè: Jam ecce me vides adesse, dic, age, quid velis, & refer mihi, quis tuarum rerum sit status. Tunc illi incepti narrare, meas miserias, & quomodo subinde turbarer ijs, quae mihi dicit meus Confessarius, caperemque inde occasionem nimij timoris. Sanctus Pater mihi dedit quaedam in eam rem monita, pro meo solatio. Alias verò in alia tanta turbatione, ut existimarem eam à me non posse tolerari, mihi dixit: Nè te affligas, quia ego te visitabo & consolabor, accede ad me. Et quia saepe, pro solatio turbatorum, juvat divertere sermonem ad alia, itā fecit gloriosus sanctus, dum me distraheret, narrando mihi quaedam de Patribus Societatis, quos ego noveram, & respondendo ad omnia, quae ex ipso quærebam: cūque ipsum interrogarem de nescio quali scrupulo, quo angebar illis diebus, dixit mihi: Plus habebis quietis & solatij, magisq; tibi satisfiet, si id contuleris cum Patribus Confessarijs, viventibus in mundo; illos enim itā intelleges, ut suo modo, tibi integrè satisfiat; Nam Cœlites se nolunt immiscere rebus, concernentibus Confessionem, quae pertinet ad Sacerdotes, degentes in terra. Hæc visitatio & communicatio diu duravit, cūque modicum evagata fuisset meaphantasia, & ego me idcirco reprehenderem, dixit mihi Sanctus Pater Noster Ignatius: Noli id mirari, quia dum vivitur in hac mortali carne, non potest aliquid tale evitari; & postquam iterum fuisset prosequutus suum sermonem, ultra unius horæ spatium, quo duravit communicatio, nunquam amplius fui distracta, nec recordabar ullius alterius rei, suspensa & absorpta, dum audirem, quod mihi à Sancto dicebatur. Eo tempore mihi comparuit Christus Dominus, dixitque mihi: esne modo contenta? Ego eo viso, accensa ipsius amore,

more, illum sequebar, sed Dominus mihi dixit: Mane, mane; & discessit, relinquens me cum Sancto Patre, eò quòd ipse communicatio mihi fuerit proficua, attuleritque solatium.

Aliàs postquam longo tempore apud me fuisset, consolando me, atturrexi, & provoluta in genua, osculata sum ejus vestem supra brachium, ac denuò confedi ad ipsius pedes, sicut federam priùs, cùmque ità federem, ingressa est quædam mea soror vocatura me, ut iremus ad templum: & quamvis illi responderim, me jam jam ire, non poteram me adigere, ut abirem à Sancto Patre, permolestum namque mihi erat, ipsum deserere: sed sanctus id agnoscens, quàm amantissimè mihi dixit: Vade & abi, quia me propterea non perdes, nè id ægrè feras. Tunc surrexi, & digressa sum ab ipso, atque exivi ex cubiculo, ut comitarer meam sororem: quamvis autem iverim, atque pervenerim usque ad plateam, cor meum remanebat apud gloriosum Sanctum, quem sciebam manere in cubiculo, quod mihi fuit admodum grave, & quia mihi videbatur magna inurbanitas, quòd non satis decenter ab illo abivissem, constitui repetere meum cubiculum, ut ipsi valedicerem, & inveni illum ibi, eoque viso, me demisi ad ejus pedes, ac dixi illi: ut mihi ignosceret, quod ipsum deferuissem, accidisse id enim prorsus contra meam voluntatem. Neque poteram ab illo divelli. at Sanctus advertens me taliter esse constitutam, expectavit, ut inclinarem caput: & quando post modicam distractionem illum denuò volui aspicere, non vidi ipsum amplius; & remansi aliquamdiu quasi abrepta, ac deinde me contuli ad templum. Deinde mihi significavit, se tanti facere Obedientiam, ut ideo, quòd exequuta fuerim voluntatem meæ sororis, neglexerimque implere meam, remanserit in cubiculo. Hoc tempore visitabar a deò ordinariè à sancto Patre, prope quotidie, vel plerisque diebus, ut mihi magna visitationum frequentia adderet animum ac audaciam, aspiciendi illum attentius, quàm alios Sanctos; etsi id semper facerem, more meo, timidè. Intuita sum

ipsum quadam vice, & vidi tam clarè ejus oculos, quàm illos videre possim oculis corporeis: quòd si illum interdum propter modum sedendi, vel situm non potem bene videre, dicebam id ipsi, quia perfundebar ingenti solatio, quando videbam tantam gravitatem & modestiam, ac mansuetudinem, & reliquas admirabiles virtutes, quæ in eò resplendebant. Atque hac ratione mihi tantopere impressum reliquit suum vultum, ut inter multas sancti imagines, quæ fuerant pictæ, dum hic moraretur Aula, plurimum fuerim uni earum addicta, eò quòd mihi videretur esse illi admodum similis; quod ipsum affirmavit gravis & senex persona in Aula, quæ illum noverat, & cum eo egerat in vita. Atque aliquando, cùm me Sanctus visitavisset, volui illum aspicere accuratius, ut melius viderem, an illa imago ipsum referret, tantumque intuebar ejus vultum, & statim demittebam oculos; Sanctus autem, qui cognovit meas cogitationes, & quem ob finem cuperem ipsum contemplari, deposuit pileum quadratum, quo habebat coopertum caput, dixitque mihi: Aspice me bene, an me mea imago repræsentet? Quæ facultate habitâ id feci, & animadverti, ipsam esse quoad oculos, illi aliquantum similem.

§. IV.

*Adducit illi quatuor Angelos,
qui ipsi assistant.*

DEnique singularis ille favor quatuor Angelorum, qui illi semper assistebant, habuit originem ab intercessione Nostri Sancti Patris Ignatii: Qui dum me visitaret, inquit, quadam vice, uti consueverat, ægrotante meo Confessario, mihi dixit: Expecta modicum, & videbis, quid tibi adducam, quod te magno afficiet solatio, ac plurimum exhilarabit. Et postquam mihi recensuisset amantissimè quædam de cælo, dum ego expectarem, ut viderem, quid adduceret, vidi venientes quatuor parvulos puellulos, comptissimos, & mirum in modum gratiosos, indutos nitidis vestibus, quas singuli gerebant diversi coloris:

loris: unus vestem habebat coloris carulei, cuius aspectu recreabatur anima; alter coloris viridis, qui adferebat ingens solatium; alius punicei pretiosissimi; & alius violacei pulcherrimi. Fui adeo attonita, ut non possem ab illis avertere oculos, cogitans, utrum forte non essent aliquæ animæ parvulorum, quos assumpserit ad se DEUS in tenera eorum ætate. Tunc mihi dixit Noster Sanctus Pater

Ignatius: Non sunt; sed sancti Angeli, quos ego nunc primum à DEO tibi dari petivi, ut te custodiant; ac adjuvent, eò quòd modò careas Patre spirituali. Hoc audito fui repleta solatio; egique magnas gratias DEO, nostròque Patri, propter illam tantam gratiam, quæ mihi præstabitur. *Et forte ex eo tempore perdidit constantiam assistentia, quæ illi semper aderant prædicti quatuor Angeli.*

CAPUT XIX.

Quomodo ex DEI instructione magni fecerit Obsequentiam, petiveritque à Nostro Sancto Patre Ignatio facultatem, se obstringendi voto Obsequentiæ præstandæ Confessario Societatis, quidque ipsi quoad hoc evenit.

Venerabilis Marina de Escobar magni fecit Obsequentiam, quam exhibebat Confessarijs, à quibus regebatur, nec attentabat quidpiam agere contra illorum iudicium, sed neque, quòd à DEO jubebatur, facere vel dicere, audebat exequi, absque prævio Confessarij consensu: intelligebat enim hanc esse voluntatem DEI, ex cuius communicatione scivit, quòd, si existimaret à Christo Domino sibi dictum esse, ut adiret sacram Communionem, Confessarius autem diceret contrarium, sequendum sibi esset iudicium Confessarij. Et quidam Sanctus hanc ipsi ejus rei reddidit rationem: quòd prius subsit periculo illusionis, si ne Christus, qui id jubet? non autem posterius.

§. I.

Hoc, inquit ipsa, mihi declaravit Dominus, cum illum interrogarem: Mi Domine, ego persevero in eo proposito ac decreto, quòd Tua Majestas meæ indidit animæ, & est, quòd tanti faciam obsequentiam, quam me iussisti exhibere illi, quem mihi dedisti Magistrum ac Ducem, qui me doceat ac ducat per viam tuæ voluntatis, ut etiam si tuo illustrata lumine noverim absque ullo dubio quædam esse

tuæ conformia voluntati, propterea que illa facerem, possemque peragere cum magno solatio; nihilominus, si meus Confessarius mihi præciperet contrarium, subicerem meum intellectum & voluntatem ipsius iudicio ac voluntati; quia existimo, me tibi magis ita placituram, & sic me esse à te instructam: quæ est tua hac super sententia, mi Domine? Respondit mihi Divina Majestas: Mea sententia est, te optime procedere, neque mihi id displicet, quòd dicis: quando enim subjeceris tuum intellectum ac voluntatem illi, cui teneris obedire, & qui te debet docere, tibi præcipere, non habebit locum diabolus, ut te possit decipere falsitatibus, erisque hoc modo securior. Equum præterea est, ut hæc obsequentia exhibeatur ideo, quòd ego in mea Ecclesia reliquerim hunc ordinem, & hoc remedium ac solatium pro omnibus fidelibus, quo habeant Magistros ejusdem secum naturalis ac visibilis naturæ, ut possitis ipsos intelligere, ac vicissim intelligi ab illis: qui Magistri, si sequantur directionem Scripturæ sacræ, non errabunt; ac proinde quilibet potest esse securus, & acquiescere ipsorum iudicio in suis dubijs. Officium autem eiusmodi Magistrorum est, bene dispicere & expendere statum illorum, quos instruunt, quidque à me habeant & acceperint, atque hoc spectato ipsos diri-